

jej ne dá nobenega krajcarja za njeno postrežbo. Odsihmal ni Micka v svojej novej službi nikoli več odpertih vrat pustila. [Pri njej se je tedaj vresničil pregovor, ki pravi:

„Lastna škoda ga zuči,
Komur dopovedat' ni.“

Modri škvorec.

Nekega zeló vročega poletnega dné so se posušili vsi studenci in potoki. Nikjer ni bilo kapljice vode. Ta velika nadloga obišče tudi škvorca. Žejen je bil, da je siromak že komaj dihal. V tej velikej zadregi najde sklenico v katerej je bilo nekaj vode. Hitro vtakne svoj kljun v sklenico, da bi se napil hladne vode; pa joj — skleničin vrat je preozek in škvorec ne more s kljunom do vode. Kaj mu je storiti? Sklenico je hotel prekljuvati, pa steklo je preterdo. Zdaj hoče sklenico prekucniti, pa sklenica je pretežka in noče se mu udati. — Kaj stori tedaj revni škvorec? Znabiti mu vpađe pogúm in odide s potepenim kljunom? — Kaj še? Nekaj drugega si izmisli modra glavica škvorčeva. Pesek in drobne kamenčke nabira, ter je meče skozi ozki vrat v sklenico. Kmalu se je začela voda v sklenici vzdigovati više in više, kolikor več kamenčkov je padlo v sklenico. Naposled se pokaže voda pri skleničinem vratu in škvorec se je napije.

Otroci! ne dajte se sramotiti od revnega tiča škvorca. Tudi vi nikar ne odjenjajte, kedar se kake reči ne morete hitro in lahko naučiti, marveč bodite sterpljivi, pa bote izpeljali vse, kar se vam še tako težko in nemo-goče dozdeva.

Kdor hoče kaj prida imeti,
Težave je treba sterpeti.

Pritlikovci.

(Čertica za kratek čas; spisal A. Jurinec, mladeneč.)

Kaj pa so to za eni ljudjé? poprašal me bode morebiti kateri izmed mlajših bralcev „Verteca.“ Hočem vam je tedaj nekoliko za kratek čas popisati. Le odkašljajte se. Takó! Zdaj pa poslušajte!

Neusmiljeni rimski cesar Tiberij je imel tako majhnega pritlikovca, da se je lahko v klobuk skril. Nekega dné pogrešijo tega možička, iščejo ga po vsem cesarskem gradu kakor kako šivanko. Pa zastonj. Naposled ga najde neki strežaj v nekem kotu v vojaškej čeladi kakor polža v svojej hiši čepeti tako, da se ni prav nič iz nje videl.

Tudi angleški kralj Dragotin I. je imel nekega pritlikovca, kateremu je bilo „Jefferi-Hudson“ imé. Ta pritlikovec ni bil popolnoma 3 čevlje visok, pa je bil zeló pogumen. Nekega dné se je ta pogumni korenjak vpričo

vse kraljeve družine bojeval z velikim kalkutovskim petelinom. Kralj, kraljica in vsi drugi okrog stoječi, so se temu kurjemu boju tako smejali, da bi bili skorej od velikega smeha popokali. Nazadnje pa je vendar pritlikovec hudega petelina premagal, ter mu z mečem glavo odsekal. Hudsonovo plačilo za njegovo častno zmago bilo je to: da ga je kraljica imenovala viteza, in je premaganega petelina, potem se ve da, ko je bil pečen, na trikrat snedel. Nò, nato je še le postal prav moški, ko je že pečenega petelina imel v želodci! Kaj ne, da sem mu dal, kar mu je šlo? — se je večkrat potem bahal.

Nekega dné pa je naš Hudson kraljevega kuharja prav otrpal. Naš možicelj zleze namreč v kozó, v katerej je hotel kuhar menda ravno beržole delati. Ali komaj odvdigne pokrov, kar šine mala žaba, kakor bi trenil, iz kože, ter prestrašenega kuharja vgrizne do kervi v perst. Pa ko ga kuhar spozná, misli mu nekoliko gorkih s kuhlacó po glavi dati; ali smúk — uteče mu paglavec med nogami iz kuhinje.

Ravno tako si tudi „Natalija,“ edina sestra znamenitega „Petra Velikega“ rusovskega cesarja, enkrat neko posebno čudno veselico izmislila. Kaj mislite, kaj je sklenila? — Sklenila je namreč redko veselico napraviti tako lepo in drago, da še nikoli kaj takega na cesarskem dvoru videli niso. — Toliko pritlikovcev je pustila po vsem Rusovskem poiskati in k sebi v Petrograd pripeljati, kolikor jih je bilo le dobiti. Vseh skupaj so nabrali okoli 80 parov. Vsi prav lepo napravljeni, morali so v prelepo razsvitljenej sobi vpričo vse cesarske družine po glasovih šumeče godbe plesati. Bili so moški in ženske, nekateri zares malo večji od palčka, ter so s svojim plesanjem in moškim obnašanjem cesarske rodovini toliko smeha prizadjali, da se ni morebiti nikoli poprej niti pozneje tako kratkočasila.

Povedal sem vam zdaj nekoliko od velikega pritlikovskega plesa v Petrogradu. Zdaj vam pa hočem še na kratko opisati pritlikovsko ženitovanje. Pritlikovec in pritlikovka carove sestre Natalije sta med seboj sklenila vzeti se. Ko Natalija to izvé, je koj v povzdigo te svečanosti povabila 92 verstnikov t. j. pritlikovcev v svate. V 9 kočijicah — vsako je šestero konjičkov vleklo — se je ta pritlikovska tovaršija peljala v cerkev k poroki. Za njimi pa so veršeli celi roji ljudi. Ko so iz cerkve prišli nazaj v carski grad, se je pričel zopet zgorej omenjeni ples, kateri je veliko smeha med cesarsko družino napravil.

Tudi Stanislav Lesinski, kralj poljski, je imel pritlikovca, ki je bil le 33 palcev visok, pa prav lepe rasti, samo to napako je imel, da je bil nadarjen s precej velikim nosom. Naposled se je bil ves sključil. Bilo mu je ime „Bebe“ in je umerl, ko je bil star 23 let. Ko je ta pritlikovec na svet prišel, bil je tako majhen, da so ga na pladniku (krožniku) h kerstu nesli.

Meseca listopada 1850. leta se je tudi na Dunaji kazal in plesal neki 18 let star pritlikovec, ki je bil le 26 palcev visok in je komaj kakih 10—12 funtov tehtal.

Ta pritlikovec je bil po rodu Amerikanec, pa njegovi starši niso bili pritlikovci. Kolikoršen je bil zdaj v svojem 18. letu, ravno tako velik je

bil že v enajstem mesecu svoje starosti. Obraza je bil (tako so ga tudi drugi popisovali) lepega, obnašanja prijetnega, ter si je tudi veliko premoženja s tem pridobil, da se je po svetu ljudem kazal. Prišel je takrat iz Angleškega in se je imenoval „Tom Povce,“ to je „Tomaž Palčnik.“ Ako še sedaj živi kje na tem svetu, to mi ni znano.

Najmanjši pritlikovec, kolikor jih je dosihmal na svetu bilo, je bil le 16 palcev visok, in tudi iz Angleškega domá. —

Opravila marljivega učenca o velikih šolskih počitnicah.

Ni ga menda bolj veselega dné za pridnega učenca, nego je zadnji dan šolskega leta. Vse prestano je zdaj naenkrat pozabljeno, in z veseljem gleda učenec sad, ki mu ga je obrodila pridnost. Na tujem stanujoč je željno pričakoval šolskih počitnic, kajti vže dolgo ni videl svojih predragih staršev, bratov in sester, a zdaj se tem bolj veseli, ker dobro vé, da bodo domači ž njim zadovoljni, ter se bodo ž njim vred veselili dobrega napredka. Sercé mu radosti poskakuje, da bode zopet mogel v domačej njemu tolikanj priljubljenej hišici stanovati, ter po starej navadi kramljati s svojimi starimi tovarši. Take in enake misli ga navdajajo, ko zapusti šolo za dva meseca, v katerih se bode odpočil, da bode pozneje zopet iz novega lahko nadaljeval svoje pričeto učenje. Nikakor ni njegov namén, dragega časa s postopanjem tratiti, marveč zlati čas, kolikor največ mogoče, dobro porabiti. Njegovo največe veselje je, starišem pri delu pomagati, in kedar mu čas dopušča, kako zabavno in podučno knjigo prebirati. To se vé, da šolske knjige marljivi učenec tudi o počitnicah večkrat v roke vzame. Vsaki dan se vsaj nekoliko ž njimi peča; to, kar se je naučil, ponavlja, ali se pa za prihodnje leto pripravlja. Hvaležnosti je polno njegovo serce, da ima priložnost šolo obiskovati, kjer se toliko lepega in koristnega uči. Marljivega učenca zanimiva vsaka stvar, za katero neizobraženi človek še ne porajta, ter se marsikaj uči od nje. Na polji mu je znana sleherná cvetlica, v gozdu vsako drevo in vsak tiček, ki na njem prebiva. Kako srečnega se šteje, da ima priložnost v šoli se učiti, katere rastline, in katere živali so človeku v prid, in zopet nasproti, katere mu škodujejo. Zdaj se mu priložnost ponuja, da naravo in nje prebivalce natanko sam opazuje, in se o marsičem, kar se mu je v knjigah čudno zdelo, sam lahko prepriča. To veljá vzlasti o poljedelstvu. Lehko zdaj opazuje, kako se v njegovem rojstnem kraji polje obdeluje, drevesa cepijo i. t. d., pri tem se marsikaj lahko uči, kar mu bode v prihodnje gotovo dobro prišlo. S časoma se uči spoznavati, kaj je prav, in kaj ne, kaj se ima odstraniti, in kaj ohraniti, ali pa pridobiti. Neizobražen človek se navadno le starih načel najrajše drži, vse novosti so mu neumnosti. Pridni učenec pa ima priložnost s koristnimi knjigami se podučevati, ter tako enkrat sebi in svojemu bližnjemu koristiti. Sedanji čas tirja zmiraj večje napredke, in kdor ne napreduje, zaostaja, kar pa bode njemu samemu gotovo v veliko škodo. Koncem svojega